

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Кралицата на полските мишки (9/24)

- Би трябвало да не сме далеч от пътя с жълти павета сега - отбеляза Плашилото, като стоеше до момичето, - защото почти се върнахме до мястото, откъдето ни отнесе реката.

Тенекиеният човек щеше да отговори, когато чу ниско ръмжене и обърна главата си (която се въртеше прекрасно на пантите), и видя странен звяр да идва с подскачане по тревата към тях. Беше огромна жълта Дива котка и дърварят си помисли, че сигурно гони нещо, защото ушите ѝ бяха свити, а устата широко отворена, откриваща два реда грозни зъби, докато червените ѝ очи блестяха като огнени топки. При нейното приближаване Тенекиеният човек видя, че пред звяра тича малка сива полска мишка и въпреки че нямаше сърце, знаеше, че не трябва Дивата котка да се опитва да убие такова красиво беззащитно същество. Така дърварят повдигна брадвата си и когато Дивата котка се затича наблизо, той я удари бързо и отсече главата на звяра от тялото му, която се търкулна, разцепена на две в краката му.

Полската мишка, която сега беше спасена от врага си, спря рязко; и приближавайки се бавно до дърваря, каза с писклив гласец:

- О, благодаря! Много ти благодаря, че ми спаси живота.

- Не се притеснявай, моля те - отговори дърварят. - Нямам сърце, знаеш ли, затова внимавам да помогна на всеки, който може да се нуждае от приятел, дори и този някой да е просто една мишка.

- Просто мишка! - извика животинчето възмутено. - Ами че аз съм Кралица - Кралицата на всички полски мишки!

- Ама разбира се - каза дърварят, правейки поклон.

- Затова извърши велико дело, което беше и смело, спасявайки живота ми - добави Кралицата.

В този момент се видяха няколко мишки да бягат толкова бързо, колкото можеха да ги носят малките им крачета, а когато видяха Кралицата си, те възкликнаха:

- О, Ваше Величество, помислихме, че ще бъдете убита!

Как успяхте да избягате от великата Дива котка? -

Всички те се поклониха толкова ниско на малката Кралица, че почти застанаха на главите си.

- Този смешен тенекиен човек - отговори тя, - уби Дивата котка и спаси живота ми. Така че в бъдеще всички трябва да му служат и да се подчиняват и на най-малките му приумици.

- Ще го направим! - извикаха всички мишки като писклив хор. А тогава те побягнаха във всички посоки,

защото Тото се събуди от съня си, видя всички тези мишки около него, излая с удоволствие и скочи точно в средата на групата. Тото винаги е обичал да преследва мишки, когато живееше в Канзас и не виждаше нещо лошо в това.

Но Тенекиеният човек хвана кучето в ръцете си и го задържа здраво, като се провикна към мишките:

- Върнете се! Върнете се! Тото няма да ви нарани.

Тогава Кралицата на мишките извади главата си, която беше заровила в туфи трева и попита с плах глас:

- Сигурен ли си, че няма да ни ухапе?

- Няма да му позволя - рече дърварят; - така че не се плаши.

Една по една мишките се върнаха бавно, а Тото не излая повече, въпреки че се опита да се измъкне от ръцете на дърваря и щеше да го ухапе, ако не знаеше много добре, че е направен от тенекия. Най-накрая една от най-големите мишки проговори.

- Има ли нещо, което можем да направим - попита тя,

- за да ви се отблагодарим, че спасихте живота на нашата Кралица?

- Няма нещо, което да се сещам - отговори дърварят; а Плашилото, което се опитваше да мисли, но не успя, защото главата му беше пълна със слама, рече бързо, - О, да; можеш да спасиш приятеля ни, Страхливия лъв, който спи в лехата с макове.

- Лъв! - извика малката Кралица. - Ами, той ще ни изяде всичките.

- А, не - отсече Плашилото - този Лъв е страхливец.

- Наистина ли? - попита Мишката.

- Той сам си го казва - отговори Плашилото, - а и никога не би наранил някой, който е наш приятел. Ако ни помогнете да го спасим, обещавам, че той ще се държи добре с вас.

- Много добре - рече Кралицата, - вярваме ти. Но какво да направим?

- Много от тези мишки ли има, които ви наричат Кралица и са готови да ви се подчиняват?

- О, да; има хиляди - отговори тя.

- Тогава им изпрати вест да дойдат тук възможно най-скоро и нека всеки да донесе дълго парче канап.

Кралицата се обърна към мишките, които се грижеха за нея, и им каза да тръгват веднага и да повикат всичките ѝ хора. Веднага щом чуха нейните заповеди, те се разбягаха във всяка посока възможно най-бързо.

- Сега - каза Плашилото на Тенекиения човек, - трябва да отидеш до онези дървета до брега и да направиш каруца, която ще може да пренесе Лъва.

Така че дърварят веднага отиде до дърветата и се зае за работа; и скоро направи каруца от големи клони на дърветата, от които отсече всички листа и клони. Той ги закрепил един за друг с дървени колчета и направи четирите колела от къси парчета от големия дънер на дървото. Той се разработил така бързо и така добре, че докато мишките започнаха да пристигат, каруцата беше готова за тях.

Те идваха от всички възможни посоки и имаше хиляди такива: големи мишки, малки мишки и средно големи мишки; и всяка носеше парче канап в устата си. Горедолу по това време Дороти се събуди от своя дълъг сън и отвори очите си. Тя беше страшно удивена, че е легнала на тревата, с хиляди мишки около нея, които я гледаха плахо. Но Плашилото ѝ разказа всичко и обръщайки се към достолепната малка Мишка, той рече:

- Позволи ми да ти представя Нейно Величество, Кралицата.

Дороти кимна сериозно и Кралицата се поклони, след което беше доста мила към момиченцето.

Плашилото и дърварят сега започнаха да връзват мишките за каруцата, използвайки канапа,

който бяха им донесли. Единият край на всеки канап се връзваше около врата на всяка мишка, а другият - за каруцата. Разбира се, каруцата беше хиляда пъти по-голяма от всяка от мишките, които трябваше да я теглят; но когато всички мишки бяха впрегнати, успяха да я дърпат доста лесно. Дори Плашилото и Тенекиеният човек можеха да седнат вътре и се возеха бързо от странните малки коне до мястото, където Лъвът спеше.

След много упорит труд, защото Лъвът беше тежък, те успяха да го качат на каруцата. Тогава Кралицата забързано поръча на хората си да тръгнат, защото се страхуваше, че ако мишките стоят твърде дълго сред маковете, те също ще заспят.

В началото малките създания, колкото и да бяха много, трудно успяваха да движат тежко натоварената каруца; но дърварят и Плашилото бутяха отзад и те се справиха добре. Не след дълго докараха Лъва от маковите лехи до зелената поляна, където той можеше да вдиша сладкия свеж въздух отново вместо отровната миризма на цветята.

Дороти дойде да се срещне с тях и сърдечно благодари на малките мишлета, че спасиха техния спътник от смърт. Тя толкова заобича големия Лъв и се радваше, че той е спасен.

Тогава мишките бяха разпрегнати от каруцата и побягнаха през тревата към домовете си. Кралицата на мишките си тръгна последна.

- Ако някога пак имаш нужда от нас - каза тя, - излез в полето и се провикни и ние ще те чуем и ще дойдем да ти помогнем. Довиждане!

- Довиждане! - отговориха всички тя, а Кралицата избяга надалеч, докато Дороти държеше здраво Тото в случай, че той побегне след нея и я изплаши.

След това те седнаха заедно до Лъва, докато той не се събуди; а Плашилото донесе на Дороти малко плодове от близкото дърво, които тя изяде за вечеря.